

Forslag til forløb:

Forforståelse

Snak om titlen. Kender nogen eventyret? Hvad kan de huske?

Hvem har skrevet det?

Eventyret læses. Fælles eller i grupper.

Personkarakteristik.

Hold undervejs i læsningen øje med hvor mange personer der forekommer i eventyret. Skriv ned når der optræder en ny person.

Personerne er ofte meget stereotype i et eventyr. Vælg et billede af

Klods Hans, de to brødre og prinsessen og beskriv personerne.

Læseteater

Det er ofte blevet sagt om H.C. Andersens eventyr, at man kan se det hele for sig, når han skriver.

Det ligger i hans fortællestil og ikke mindst i personernes replikker.

I grupper med det antal oplæsere der er behov for:

Læs eventyret op med de stemmer, som I forestiller jer, personerne har.

Fordel personerne mellem klassens elever og læs teksten op med de stemmer, som I forestiller jer, personerne har.

Genre

Klods Hans er et kunsteventyr, selv om det har mange af folkeeventyrets træk.

Sammenlign eventyret med Klotte Hans, og find forskelle og ligheder. (ark 1)

På hvilke punkter adskiller H.C. Andersens Klods Hans sig fra folkeeventyrgenren? (ark 2)

Sæt både Klods Hans og Klotte Hans ind i aktantmodellen (ark 3)

Find ligheder og forskelle

Udfordringsopgave:

Sammenlign Klods Hans med eventyret Prinsessen på Glasbjerget (ark 4)

Sæt evt. også dette eventyr i aktantmodellen.

Find og forklar ligheder og forskelle på de to eventyr.

Illustrationer

Mange har illustreret H. C. Andersens eventyr. Gå på biblioteket og find billedbøger, eller søg på google billeder med søgeordet Klods Hans og sammenlign de forskellige udgaver af Klods Hans. Lav en powerpoint hvor de forskellige billeder præsenteres med kommentarer.

Tema

Klods Hans giver prinsessen en død krage, en gammel træsko og noget pludder, og prinsessen virker glad for dette.

Hvorfor tror I, at hun bliver glad for det – hvilken betydning har det?

Klods Hans smider pludder i hovedet på oldermændene og prinsessen svarer: "Det kunne jeg ikke have gjort! Men jeg skal nok lære det!"

Hvad kan hun mene med dette?

Skriftlighed og meddigtning.

Skriv et eventyr med titlen Klods Hans og Prinsessen.

Fælles mål:

Fælles mål:

Kompetenceområde		Kompetencemål	Tekstforståelse		Sammenhæng			
Læsning		Eleven kan læse multimediale tekster med henblik på oplevelse og faglig viden	Eleven kan identificere elementer i teksten, som skaber sammenhæng	Eleven har viden om tekstbånd	Eleven kan samtale om teksters budskaber	Eleven har viden om teksters påvirkende funktion		
			Eleven kan håndtere problemer med at forstå teksten	Eleven har viden om læseforståelsesstrategier	Eleven kan gengive sin forestilling om tekstens situationer og sammenhænge	Eleven har viden om visualiseringsformer		
Fortolkning	Eleven kan forholde sig til velkendte temaer i eget og andres liv gennem undersøgelse af litteratur og andre æstetiske tekster			Oplevelse og indlevelse		Undersøgelse		
			1.	Eleven kan udtrykke sig om tekstens univers	Eleven har viden om tomme pladser og teksters tid og rum	Eleven kan undersøge virkemidler	Eleven har viden om enkle metoder til at afdække virkemidler i en tekst	
			2.	Eleven kan dramatisere litteratur og andre æstetiske tekster gennem oplæsning og tegning	Eleven har viden om mundtlige, kropslige og billedlige udtryksformer	Eleven kan undersøge personers motiver, konflikter og handlinger	Eleven har viden om personkarakteristik	
				Fortolkning		Vurdering		Perspektivering
			Eleven kan forklare sin tekstforståelse	Eleven har viden om sammenhæng mellem virkemidler og budskab i tekster	Eleven kan sammenholde egen tolkning med andres tolkning	Eleven har viden om fortolkningsmuligheder	Eleven kan sætte teksters tema ind i et tidsperspektiv	Eleven har viden om måder til at sætte tekster i et tidsperspektiv på
			Eleven kan udtrykke sin tekstforståelse ved at skifte fra en udtryksform til en anden	Eleven har viden om metoder til omskabende arbejde	Eleven kan deltage i samtale om teksters kvalitet	Eleven har viden om kvalitetskriterier	Eleven kan sætte tekster i forhold til forfatterskabers særpræg	Eleven har viden om enkelte forfatterskaber

Ark 1

Klotte Hans

Der var engang en mand, som havde 3 sønner, den ene hed Klotte Hans. Men sønnerne ville hen at fri til kronprinsessen. Men den samme mand havde kun 2 heste, men Klotte Hans skulle ride på vædderen; så fulgtes de ad til slottet. Hvem af disse tre, der kunne besvare hendes tale, den ville hun have. Så red de hen ad vejen, så råbte Hans:

- Vent lidt, så skal I blot se, hvad jeg har fundet.

Så råbte de andre: - Ja, hvad har du vel fundet?

- En krage!

- Hvad vil du have den til?

- Den putter jeg i lommen.

Så red de nok et stykke fremad, så råbte Hans: - Vent lidt, så skal

I blot se, hvad jeg har fundet!

Så råbte de andre: -Ja, hvad har du vel fundet?

-En tulle'.

- Hvad vil du have den til?

- Den putter jeg i min lomme.

Så red de nok et stykke fremad, så råbte Hans: - Vent lidt, så skal

I blot se, hvad jeg har fundet!

- Hvad har du vel fundet?

-Jeg har fundet en kostbar ring.

-Hvad vil du have den til?

- Den putter jeg i lommen.

Så red de atter et stykke hen ad vejen, så råbte Hans: - Vent lidt,

så skal I blot se, hvad jeg har fundet!

-Hvad har du vel fundet?

-Jeg har fundet en lort!

Så lo de andre ad ham: -Hvad vil du have den til, dit tosse fæ!

- Den putter jeg i lommen!

Så red de atter fremad vejen, så råbte Hans: - Vent lidt, så kan I blot se, hvad jeg har fundet.

- Hvad har du vel fundet?

-Jeg har såmænd fundet endnu en lort.

- Hvad vil du have den til, dit tossede fæ!

- Den putter jeg i lommen.

Så red de atter fremad vejen. Endelig nåede de slottet, hvor prinsessen lå i vinduet og lo ad Hans, som red på vædderen. Nu trådte den ældste ind og hilste:

- Godmorgen, her er varme!

- J a, her er varme ved min røv, siden i aftes min far slagtede syv fede galter .

Så gik han ud igen. Så kom den anden søn ind og hilste:

- Godmorgen, her er varme!

- Ja, her er varme, siden i aftes min far slagtede syv fede gal ter.

Det kunde han ikke svare hende noget på. Så kommer Klotte Hans ind og hilste:

- God morgen, her er varme!

- Ja, her er varme ved min røv, siden i aftes min far slagtede syv fede galter.

- Må jeg da ikke få min krage stegt?

-Nej, så flyder fedtet ud af hendes røv.

-Jeg har en tulle, jeg sætter i!

- Så revner hun.

-Jeg har såmænd en ring, jeg sætter om.

- Den kan have en lort.

- Værsgo her er en lort.

-Så har jeg heller aldrig kendt mage.

- Værsgo, her er mage til ham!

Så kunne Hans besvare hende på alt, hvorfor han forbliver på slottet al sin tid.

ORDFORKLARINGER

tulle: en prop

galter: kastrerede grise

Ark 2

Genren Folkeeventyr:

Forfatteren ukendt.

Folkeeventyret stammer fra bondesamfundet

Det blev mundtlig overleveret

En fastlagt formel og mange gentagelser støttede hukommelsen

Folkeeventyrene er siden blevet indsamlet og nedskrevet af bl.a. Brødrene Grimm

Mange eventyr ligner hinanden

Eventyret følger en række personregler og handlingsregler

Der findes fire typer folkeeventyr:

- Trylleeventyr med overnaturlige væsner

- Dyreeventyr, der handler om dyr

- Skæmteeventyr hvor man narrer og driller hinanden

- Tingseventyr, med ting der har menneskelige egenskaber

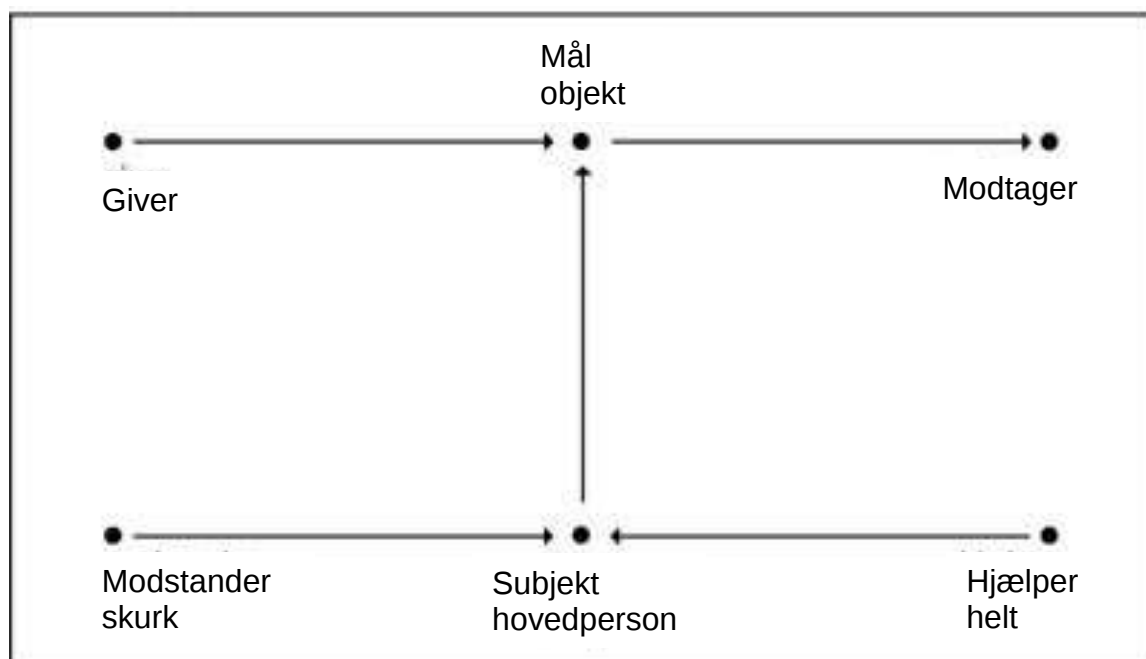
Sproget i folkeeventyrene er mindre komplekst end i kunsteventyrene

Ark 3

Aktantmodellen

Man kan opfatte aktantmodellen som en slags grammatik for alle mulige historiestrukturer

Modellens opbygning

- **GIVER:** Er den person, der udlover en belønning/objektet (Det er ofte kongen.)
- **OBJEKT/MÅL:** Er selve belønningen (Prinsessen, det halve kongerige, guld/sølv.)
- **MODTAGER:** Er som regel hovedpersonen i eventyret, Er den som får belønningen. (Prinsen, den fattige unge mand)
- **HJÆLPER:** Er de personer/ting, som hovedpersonen møder undervejs og som vil hjælpe. (Heks, fe, gammel kone, kat, magisk sværd osv.)
- **SUBJEKT:** Er den person (hovedpersonen?) i eventyret, som må igennem prøvelserne.
- **MODSTANDER:** Er de personer/væsner/ting som hovedpersonen kæmper med for at få belønningen (brødre, andre friere, trolde, hekse osv.)

Hvis **SUBJEKT** og **MODTAGER** er den samme person, ender eventyret/Historien lykkeligt.

De enkelte aktanter betegner roller, som den individuelle historie så kan udfolde på sin egen, specifikke måde (Modstanderen kan f.eks. i ét eventyr være en trolde, i et psykologisk drama den aggressive kæreste, i *Catch me if you can* en politibetjent).

Prinsessen på glasbjerget

Der var engang en mand, der havde en græsmark langt oppe på fjeldskråningen. På den mark stod en lade, som han brugte til at have foder i. Men de sidste par år havde der ikke været meget i den, for hver Sankt Hans aften, når græsset stod allerbedst, forsvandt det, som om en hel flok kvæg havde gået og græsset der hele natten. Det skete én gang, og det skete to gange; men så blev manden godt træt af det og sagde til sine sønner – han havde tre, og den tredje hed naturligvis Askefis – at nu blev én af dem nødt til at overnatte Sankt Hans aften oppe ved laden, for det nyttede ikke, at græsset igen skulle ædes op rub og stub, ligesom de to sidste år; men den, der tog derop, skulle passe godt på, sagde manden.

Ja, så ville den ældste op og passe på marken, og han skulle nok sørge for, at hverken folk eller fæ eller Fanden selv fik så meget som et strå deraf. Da det var ved at blive aften, gik han over i laden og lagde sig til at sove; men bedst som han var faldet i søvn, kom der et jordskælv, så vægge og tag rystede. Drengen tog benene på nakken og rendte hjem, så hurtigt han kunne, uden at vende sig om én eneste gang, og næste morgen var græsset ædt ligesom de to andre år.

Næste år til Sankt Hans sagde manden igen, at det var for galt, om de år efter år skulle miste græsset på udmarken. Én af sønnerne måtte tage derop og passe på det.

Så ville den mellemste søn forsøge sig. Han gik op til marken og lagde sig til at sove i laden, ligesom broderen. Men ud på natten kom der et jordskælv, endnu større end det sidste år, og da drengen hørte det, blev han ræd som en hare og rendte, som var han betalt for det.

Året efter skulle Askefis af sted, men da han gjorde sig parat til at gå, lo hans to brødre og gjorde nar af ham. »Ja, du skal nok være den rette til at passe på høet, du som aldrig har lært andet end at sidde og lune dig i asken!« sagde de. Men det tog Askefis sig ikke af. Henad aften traskede han af sted til udmarken. Da han nåede derop, gik han ind i høladen og lagde sig. Efter et stykke tid begyndte det at rumle og brage, så det var ganske fælt. »Hvis bare det ikke bliver værre, så værner jeg mig vel til det,« tænkte Askefis. Lidt efter lød der et brag, og så kom der et jordskælv, så græsstråene fløj om ørerne på ham. »Hvis det bare ikke bliver værre, så værner jeg mig vel til det,« tænkte Askefis. Men bedst som det var, rumlede det for tredje gang, og så kom der et jordskælv, så han troede, at væggene og taget var styrtet sammen. Da det var ovre, blev der med ét helt stille omkring ham. »Gad vide, om der kommer mere,« tænkte Askefis. Men nej, der skete ikke mere; der var og blev stille. Da han havde ligget lidt, hørte han pludselig et eller andet, der græssede lige ved døren ind til laden. Askefis listede sig hen for at se, hvad det var, og da

fik han øje på en vældig hest, så smuk, at han aldrig havde set magen. Der var både sadel og bidsel til den og en hel ridderrustning, og det var alt sammen af kobber og skinnede langt væk. »Nå, det er *dig*, der æder vores græs,« tænkte drengen, »det skal jeg nok sætte en stopper for.« Han skyndte sig at smide sit fyrstøj over hesten, og da kunne den ikke røre sig ud af stedet og blev så tam, at drengen kunne gøre med den, hvad han ville. Han satte sig op og red den hen til et sted, som ingen uden han selv kendte til, og der havde han den.

Da han kom hjem igen, lo brødrene af ham og spurgte, hvordan det var gået. »Du blev vel ikke liggende ret længe i laden, hvis du ellers nogen sinde nåede så langt som så,« sagde de.

»Jeg lå i laden, indtil solen stod op, men jeg hverken så eller hørte noget,« sagde Askefis, »gad vide, hvad det var, I blev så bange for!«

»Ja, lad os nu se, hvordan du har passet marken,« svarede brødrene. Men da de kom derop, stod græsset lige så højt og tæt som aftenen før.

Næste Sankt Hans aften gik det ligesådan. Ingen af de to ældste brødre turde gå op og passe på græsset, men Askefis var ikke bange, så han gik op i laden. Og som året før lød der først en rumlen, og så kom der et jordskælv, og lidt efter endnu ét, og så ét til; men denne gang var de alle langt, langt kraftigere end før. Med ét blev det helt stille udenfor, og Askefis hørte noget, det gnavede lige ved ladedøren. Han listede sig ganske forsigtigt hen og stjal sig til at kigge ud – jo! der stod igen en hest og græssede, og den var endnu større og flottere end den anden. Sadl og bidsel var der til den og en hel ridderrustning – alt af det blankeste sølv og så ypperligt, som man kunne se for sine øjne. »Nå, er det *dig*, der æder vores hø i år,« tænkte drengen; »det skal jeg snart få sat en stopper for!« Og så tog han sit fyrstøj og smed over hestens manke, så den stod så spag som et lam. Da red Askefis den over til det sted, hvor han også havde den anden, og gik hjemad.

»Det ser vel godt ud med al høet?« sagde brødrene, da han nåede hjem.

»Ja, såmænd!« sagde Askefis.

De skulle op og se, men græsset stod lige så højt og tæt som aftenen før, og de to blev ikke Askefis blidere stemt.

Året efter var der stadig ikke nogen af de to ældste brødre, der vovede at sove oppe i udmarken. Ingen af dem havde endnu glemt den nat, de hver især havde tilbragt der, så Askefis måtte igen af sted. Og der skete akkurat det samme som de to forrige Sankt Hans aftener. Der kom tre jordskælv, det ene værre end det andet – ved det sidste røg drengen fra den ene side af laden til den anden – og så blev der med ét ganske stille. Da Askefis havde ligget et øjeblik, hørte han et eller andet græsse uden for ladedøren. Han listede sig hen og kiggede ud – og der stod en hest, endnu større og flottere end de andre to, han havde fanget. Den havde både sadel og bidsel og en hel ridderrustning med i det pureste guld. »Nå, er det *dig*, der æder vores hø denne gang!« tænkte drengen, »det skal jeg snart få sat en stopper for.« Han smed sit fyrstøj over den, så den stod naglet til jorden, og så kunne han gøre med den, hvad han ville. Da han havde redet den over til de to andre, gik han hjemad. Igen gjorde hans to brødre nar af ham. Denne gang havde han da vist passet særligt godt på græsset, sagde de, han så jo ud som om han endnu ikke var

vågnet. Men det tog Askefis sig ikke af; de kunne blot gå derop og se. Det gjorde de, og der stod græsset lige så højt og tæt som sidst.

Kongen i det land, hvor Askefis og hans fader og to brødre boede, havde en datter, som han ikke ville give til nogen anden end den, der kunne ride op over glasbjerget – det var et højt, højt bjerg, glat som is, der lå tæt ved kongsgården. Øverst oppe på bjerget sad prinsessen med tre guldæbler i skødet, og kongen havde ladet kundgøre fra alle landets og mange andre rigers kirkebakker, at den, der kunne ride op og tage alle tre æbler, skulle få prinsessen og det halve kongerige. Prinsessen var så dejlig, at alle, der så hende, blev ganske fortabt, hvad enten de ville det eller ej – og det kan nok være, at der kom prinser og riddere fra alle ender og kanter af verden, som ville vinde hende og det halve kongerige. Så flotte var de, at de skinnede langt væk, og deres heste bare dansede af sted. Ingen skænkede det en tanke, at Askefis ville forsøge at vinde prinsessen.

Da nu den dag oprandt, som kongen havde fastsat, vrimlede det med riddere og prinser ved glasbjerget, og alle, der kunne krybe og gå, ville derhen og se, hvem der vandt prinsessen. Askefis' to brødre skulle også af sted, men *ham* ville de ikke have med, sagde de, for folk ville bare gøre nar af dem, hvis de fulgtes med sådan en skifting som ham. Han var jo så sort og beskidt, fordi han altid lå i asken og rodede.

»Ja, jeg går da lige så gerne alene, som for mig selv,« sagde Askefis.

Da de to brødre kom hen til glasbjerget, var alle prinserne og ridderne i færd med at forsøge at ride op ad det. Det fik de nu ikke meget ud af, for lige så snart deres heste satte en hov på bjerget, gled de ned igen, og der var ikke én, der var kommet mere end et par alen op. Det var heller ikke så mærkeligt, for bjerget var glat som is og stejl som en væg. Men prinsessen og det halve kongerige ville de alle sammen gerne have, og de red, og de gled og prøvede om og om igen, men mere blev det ikke til. Til sidst var alle hestene så trætte, at de ikke orkede mere, og svedte, så skummet stod om dem, og ridderne måtte opgive. Kongen skulle lige til at bekendtgøre, at man kunne fortsætte næste dag, da en fremmed ridder dukkede op. Han red på en hest så flot, at ingen havde set magen, og var iført en kobberrustning, der var så blank, at den skinnede langt væk. De andre råbte til ham, at han lige så godt kunne spare sig at ride op ad glasbjerget, for det nyttede ikke alligevel. Men det lagde han ikke øre til. Han red lige hen mod bjerget og et godt stykke op ad det – omkring en tredjedel måske – så vendte han hesten og red ned igen. Sådan en flot ridder, syntes prinsessen aldrig, hun havde set før, og mens han red opad, sad hun og tænkte: »Gid han når op!« Da hun så ham vende hesten, kastede hun det ene guldæble efter ham, så det trillede ned i hans sko. Men da han var nået vel ned, red han bort, og det så hurtigt, at ingen så, hvor han blev af.

Om aftenen skulle alle prinserne og ridderne træde frem for kongen, så at den, der havde redet længst op ad bjerget, kunne vise ham det æble, som prinsessen havde kastet. Men den ene efter den anden trådte frem uden at have noget æble at vise.

Da Askefis' to brødre samme aften kom hjem, fortalte de vidt og bredt om, hvad der var sket ovre ved glasbjerget. Først var der ingen, der kunne komme bare så meget som et trin opad, men pludselig var der kommet én i kobberrustning og med

et kobberbidsel så blankt, at det skinnede langt væk, og det var en fyr, der kunne ride, sagde de. Han red mere end en tredjedel op ad glasbjerget, og hvis han bare havde villet, så havde han redet helt op; men han vendte, fordi han syntes, at det kunne være nok for denne gang.

»Åh, *ham* ville jeg også gerne have set,« sagde Askefis – han sad i ildstedet og ragede i asken, ligesom han plejede.

»Ja, *dig*, dit grimme bæst; du ville sikkert også have gjort dig blandt alle de høje herrer!« sagde brødrene.

Næste dag skulle brødrene igen af sted, og også denne gang spurgte Askefis, om han ikke kunne få lov til at følges med dem hen og se på dem, der red; men nej, det kunne der ikke være tale om, han var alt for grim og fæl til at have med, sagde de.

»Ja, ja, jeg går såmænd også lige så gerne alene, som for mig selv,« sagde Askefis.

Da brødrene nåede hen til glasbjerget, var alle prinserne og ridderne igen begyndt at ride, og det var ikke så få af dem, der havde fået skoet deres heste. Men lige meget hjalp det. De red og de gled, ligesom dagen før, og der var ingen, der nåede længere end et par alen op ad bjerget. Da de havde aset og maset med deres heste, så ingen af dem orkede mere, var de alle sammen nødt til at holde inde. Kongen havde netop tænkt sig, at han skulle lade ridningen fortsætte næste dag for sidste gang, så ville det måske gå lidt bedre. Da kom han i tanke om, at han hellere skulle vente lidt endnu og se, om ikke ridderen i kobberrustningen skulle komme igen. *Ham* så de nu ikke noget til, men ret som det var, kom der én på en hest, der var langt flottere end den, ridderen i kobberrustningen havde haft. Denne ridder havde sølvrustning på, og hans hest sølvsadel og sølvbidsel, og det hele var så blankt, at det skinnede langt væk. Da andre råbte ham an og sagde, at han lige så godt kunne lade være med at forsøge at ride op ad glasbjerget, for det nyttede alligevel ikke. Men ridderen hørte ikke efter. Han red lige hen til bjerget og endnu længere op ad det end ridderen i kobberrustningen; men da han var nået to tredjedele op, vendte han hesten og red ned igen. *Ham* kunne prinsessen endnu bedre lide, og hun sad bare og ønskede, at han ville komme helt op, så da hun så ham vende hesten, smed hun det andet guldæble efter ham, og det trillede ned i hans sko. Idet han nåede ned ad glasbjerget, forsvandt han så hurtigt, at ingen så, hvad der blev af ham.

Da alle prinserne og ridderne om aftenen skulle frem for kongen og prinsessen, skete det samme som dagen før. Den ene efter den anden trådte frem, men ingen havde noget guldæble at vise.

Ligesom aftenen før kom også de to brødre hjem og fortalte, hvordan dagen var gået; alle havde forsøgt, men ingen var nået op. »Men langt om længe kom der én i sølvrustning,« sagde de, »og *han* kunne ride. Han nåede vel omkring to tredjedele op, så vendte han om igen. Det var pokker til karl! Og *ham* kastede prinsessen det andet guldæble ned til,« sagde brødrene.

»Åh, *ham* ville jeg gerne have set,« sagde Askefis.

»Ja, han var også lige så blank som den aske, du sidder og rager i, dit grimme, sorte bæst!« sagde brødrene.

Den tredje dag gik det ikke anderledes. Askefis ville med hen og se på ridningen, men hans to brødre ville ikke have ham med. Og da de nåede derhen, var der ingen, der kunne ride mere end to alen op ad glasbjerget. Alle ventede nu på ridderen i sølvrustningen, men han var hverken at se eller at høre. Langt om længe kom der en ridder på en hest, der var så smuk, at ingen havde set magen. Ridderen havde guldrustning og guldsadel og guldbidsel, og det hele var så blankt, at det skinnede langt væk. De andre riddere og prinser fik ikke engang råbt til ham, at det var forgæves at prøve, så forundret var de over, hvor smuk han var. Han red lige hen til glasbjerget og røg op ad det som en fjer i et vindstød, og prinsessen nåede ikke engang at ønske, at han måtte komme helt op, før så var han der. I det samme tog han det tredje æble fra prinsessens skød, vendte hesten og red ned igen. Og før nogen vidste et ord af det, var han væk.

Da de to brødre kom hjem, udbredte de sig om, hvordan det var gået med ridningen den dag, og til sidst fortalte de også om ridderen i guldrustningen. »Det var vel nok en karl! Så smuk en ridder findes der kun én af i hele verden!« sagde de.

»Åh, *ham* ville jeg gerne have set!« sagde Askefis.

»Ja, der skinner jo ikke helt så meget i den kulbunke, som du ligger og roder i, dit grimme, sorte bæst!« sagde brødrene.

Dagen efter skulle alle ridderne og prinserne frem for kongen og prinsessen – det var vist sent om aftenen, tror jeg – men den ene efter den anden trådte frem uden at have noget æble at vise.

»Jamen, én må jo have det,« sagde kongen, »for vi så jo alle sammen, at der var én, der red op og tog det.« Og så befalede han enhver i landet til at komme op på slottet og vise guldæblet frem, hvis ellers han havde det. Der kom den ene efter den anden, men ingen kunne fremvise æblet, og til sidst kom også Askefis' to brødre. De var de sidste, og så spurgte kongen, om der da ikke var flere tilbage i riget.

»Åh, jo; vi har en broder,« sagde de, »men *han* har ikke taget guldæblet. Han har ikke været væk fra askedyngen nogen af dagene.«

»Ja, det kan være det samme,« sagde kongen, »når alle andre har været her, så kan han også komme,« og så skulle Askefis også komme op på kongsgården.

»Har du guldæblet?« spurgte kongen.

»Ja, her er det ene, og her er det andet, og her er det tredje,« sagde Askefis og tog alle tre guldæbler op af lommen. I det samme smed han de beskidte pjalter og stod der i sin guldrustning, så smuk, at han lyste langt væk.

»Ja, du skal have min datter og det halve kongerige. Du har sandelig fortjent både det ene og det andet!« sagde kongen.

Så holdt de bryllup, og Askefis fik prinsessen, og det kan nok være, at der blev festet ved det bryllup, for feste kunne de alle, selv om de ikke kunne ride op ad glasbjerget. Og hvis de ikke er færdige, så fester de endnu.